

Tale ved Nomos' høstmøde

Nyborg den 8. september 2007

- af *Morten Messerschmidt*

Franske Valery Chisqard D'estaing, der var formand for forfatningskonventet, har på det seneste udtrykt glæde over, at den nye traktat kun afviger minimalt fra forfatningen. Det samme har Europa-Parlamentets tyske formand, Pöttering. At forfatningens fædre jubler, kan ikke komme som en overraskelse – men må nok snarere betragtes som en bekræftelse af, at der med reformtraktaten reelt er tale om en videreførelse af projektet, der skulle skabe en forfatning for Europa. Det er der en række grunde til at beklage. Men inden jeg skal komme herind på, vil jeg gerne aflive den myte, at modstand imod EU's nuværende struktur eller reformtraktaten kan betragtes som generel modstand mod samarbejde blandt europæiske nationer. Jeg finder samarbejde – både nationalt, intereuropæisk og globalt – særdeles værdifuldt. Men det handler om de præmisser grundlæggende for et sådan samarbejde.

Hverken den hedengangne forfatning eller den nye miniforfatning gør op med EU's grundlæggende fejl og mangler. Det skyldes, at den gældende traktat – ligesom de foregående traktater – er en videreudbygning af Rom-traktaten, der stammer helt tilbage fra 1957, og som i mange år er blevet broderet på – ikke bare af politikere, men i ligeså høj grad af embedsmænd og i endnu højere grad af dommere ved EF-domstolen, der i afgørelse efter afgørelse har vist sig som den største garant for magtkoncentrationen i Bruxelles.

Lad mig først dvæle lidt ved tidsmantraet. Rom-traktaten, der altså for langt hovedpartens vedkommende fortsat er gældende og også videreføres i reformtraktaten, er mere end 50 år gammel. Jo, kan man indvende – men det er grundloven jo også. Men hvor grundloven skaber en ramme om Danmark og derefter lader det være op til politikerne at udfylde disse rammer, så er EU-

Morten Messerschmidt

samarbejdet skruet aldeles anderledes sammen. EU-traktaten indeholder deciderede politiske formålsbestemmelser. Det kan ikke siges om grundloven. EU-traktaten definerer et konstrueret samarbejde mellem nationer og folk. Grundloven danner den naturlige ramme om et historisk, kulturelt, sprogligt folkefællesskab i Danmark. Sammenligningen holder derfor ikke.

Og netop derfor er det relevant at sammenligne det Europa, vi havde for 50 år siden og det Europa, vi har i dag. For 50 år siden så Europas magtpolitiske realiteter væsentligt anderledes end i dag. Den geopolitiske situation, landenes produktionsapparater og relative størrelser er i dag afgørende anderledes end i 1957, ligesom det politiske billede i dag er væsensforskelligt. Hvem talte i 1957 om indvandring, fødevarer sikkerhed eller miljø? I 1957 var udvandring et større problem end indvandring. Fødevarerforsyning et større spørgsmål end -sikkerhed, og miljø var slet ikke på dagsordenen. Med andre ord er både det politiske og det reelle Europa totalt forandret. Virkeligheden har for længst overhalet EF-traktaten.

Det er derfor min påstand, at Rom-traktaten grundlæggende er forældet. Dens udgangspunkt er efterkrigstidens Europa, opbygget efter fransk model og domineret af datidens materielle forsyningsproblemer. At dette senere i 80'erne skulle kombineres med dette årtis yupii-liberalisme i den såkaldte indre markeds-traktat, gør kun problemerne større. For samtidig med at man satte streg under liberaliseringerne og ville sætte markedet frit, holdt man fast i den i dag åbenlyst tåbelige omfordelingspolitik landene imellem.

Nye tal fra finansministeriet viser, at EU's pengeomfordeling ikke bare er uden virkning, men i en række tilfælde er direkte skadelig. Den oprindelige hensigt med at lade de rige lande betale til de mindre rige var, at sidstnævnte landes økonomier og generelle levestandard skulle forbedres. På et europæisk kontinent, som historisk har været præget af krige, giver det utvivlsomt mening at lade landene engagere sig i hinanden og skabe indbyrdes afhængighed til opbygning af et moderne og konkurrencedygtigt produktionsapparat. Naturligvis rammer det ikke bare det enkelte land, men også de erhvervsmæssigt forbundne lande, når kriser sætter ind. Det være sig strukturelle, økonomiske, politiske, valutariske

Tale ved Nomos' høstmøde

eller andre – og derfor er vi med vor tværnationalt sammenhængende økonomi utvivlsomt mere sårbare og har derfor desto mere interesse i, at vore naboer udvikler sig på en forsvarlig måde.

EU's løsning på dette spørgsmål har i årtier været strukturstøtte. Hvert år tildeles landene milliarder af euro, som efter sindrige opgørelser og snørklede tabeller påbydes anvendt til storstilede projekter som op- og udbygning af infrastruktur, direkte erhvervsstøtte, beskæftigelsesprojekter mv. Alt i alt kan det lyde prisværdigt, at fattige og derfor ringe udviklede lande i en periode skal have hjælp til at komme videre. Men bør man da ikke stille sig selv det spørgsmål, hvorfor så Danmark – et af fællesskabets rigeste lande – overhovedet modtager støtte? Med blot en smule almindelig sund fornuft må man slå med en forundring over, at et land som Danmark hvert år skal begaves med 1.502 mio. euro, mens vi betaler 1.768 mio. Hvis omfordelingscirkuset har en mening, ville det da ikke være lettere blot at bede os indbetale 265 mio. til fælleskassen i Bruxelles og så lade os beholde resten selv?

Men EU's støtteprogrammer handler om noget helt andet end solidaritet. Omfordelingen synes stadig tydeligere at have en propagandamæssig effekt for et EU, som i befolkningens øjne fortsat får sværere ved at bevise sin reelle effekt og nødvendighed. »Alle gode gaver kommer ovenfra«, synes strukturpolitikens mantra at være, når EU med rund hånd uddeler penge til alle lande. Men pengene kommer ikke ovenfra. De kommer fra de rige, veludviklede lande. Lande som Danmark.

Særligt tydelig er propagandaeffekten, når man hører MEPerne fra ja-partierne i de måneder, hvor støtten uddeles. Der er ikke det søde adjektiv, som ikke kan knyttes til EU's alforbarmende godhed, når der er blevet givet penge til et vandingsprojekt i Nordjylland eller en bro på Lolland. Faktisk, det indtryk får man, kunne vi dårligt overleve uden denne støtte. De glemmer bare at fortælle, at vi selv betaler for herlighederne – og mere til.

Propagandaen begrænser sig dog ikke til det borgerbetalte stemmeindkøb i strukturpolitikken. Tager man en tur rundt i de europæiske lufthavne, for eksempel i Frankfurt, vil man her kunne opleve store neonskilte med teksten

Morten Messerschmidt

»EU bringt *Frieden*« eller »*Your choice is peace*«, sponsoreret af EU-kommissionen. Der er ingen, som er i tvivl om, hvor freden kommer fra. Den kommer fra EU, der ikke har nogen topgrænse over, hvor meget man vil betale verdens værste diktatorer for at forholde sig i ro – fra Ghadaffi i Libyen til Hamas på Vestbredden.

Selvom vi antager, at hensigten med strukturstøtten er den prisværdige tanke om at hjælpe lande igennem kriser, og at det ikke blot handler om at købe sig goodwill i en stadig mere skeptisk befolkning, så er det alligevel svært at tro på de flotte hensigter, når man ser, hvem det er, der modtager pengene. De største nettomodtagerlande er nemlig lande som Portugal, Grækenland, Spanien og Irland, hvor to af landene har været medlem af EU i over 20 år, Grækenland i over 25 år – og Irland ligeså længe som Danmark.

Når disse lande i dag er de største modtagere, kan konklusionen kun blive, at støtten ikke har haft den ønskede effekt, men snarere har virket som hæmsko for nødvendige økonomiske reformer i disse lande og udgjort en sovepude, som har fået de nationale regeringer til at nedtone nødvendige reformer. Det burde derfor være på tide at indlede et opgør med denne overførselspolitik.

Henset til landenes langvarige medlemskab, er det under al kritik, at disse fortsat er de største nettomodtagere. Hvis vi ikke siger fra nu, vil overførslerne fortsætte i al evighed, og rollefordelingen mellem yder- og modtagerlande vil forblive den samme, fordi overførslerne ikke stimulerer nogen reel vækst eller fremmer nogen som helst form for vilje til at komme ud af rollen som modtagerland. Tværtimod virker overførslerne som en hvilepude for de fattige medlemslande, som med generøs støtte i ryggen er fritaget for at foretage smertefulde og upopulære økonomiske reformer, som vi andre for længst har gennemført.

Vi kan ikke fordele os til øget vækst. Men landene kan selv reformere arbejdsmarkeder, sociale pensions- og tilbagetrækningsordninger, ligesom vi kan ændre på skatte- og afgiftsforhold. Men sådanne reformer kan aldrig gennemføres af EU. Lad mig illustrere med et konkret eksempel.

Tale ved Nomos' høstmøde

Tænk tilbage på Villepins forsøg på reform af det franske arbejdsmarked for få år siden – Frankrig var lammet. Selvom forslaget utvivlsomt var velbegavet og grundlæggende ville føre til mindre ungdomsarbejdsløshed, fik det alle på barrikaderne, og regeringen trak sit forslag. Ellers havde befolkningen væltet regeringen – ikke med guillotinen og revolution, som det før er set i denne efter egen opfattelse så moralsk ophævede nation – men ved først kommende valg.

Og lad os dvæle ved det. For her ligger jo selve demokratiets grundpille: at folket har ansvaret for sin egen skæbne. Et folk, en nation – fælles skæbne. Men havde EU dikteret ændringerne af det franske arbejdsmarked, ville franskmændene have været magtesløse. De kunne have valgt en anden regering, men hvad ville det nytte? Franskmændene ville være blevet stemt ned – arbejdsmarkedsanliggender har flertalsafgørelser. Hvad kunne de have gjort? Reelt intet – de måtte have set ansvaret for deres nation flyttet ud af egne hænder. Om konsekvenserne havde været revolution eller trodsig accept, er umuligt at sige – men billedet siger noget om, hvor illusorisk EU's flæben om, at vi skal være verdens mest konkurrencedygtige økonomi, er. Vel er tanken da rar og visionen fin – men den hører ikke til i EU's organer. Kun i de enkelte nationer, hvor befolkning og politikere er direkte forpligtet og ansvarliggjort over for hinanden, kan den slags reformer finde sted. Kun her er demokratiet – folket og magten i forening.

Dette er det andet af EU's grundlæggende reformproblemer. For det første er omfordelingstanken vanvittig, skadelig og dyr. Og for det andet kan EU ikke gennemføre de reformer, som mange lande behøver. Ingen af disse forhold er den gældende traktat gearet til at tage hånd om. Af to årsager: 1) I 1957 var omfordelingstanken besnærende og måske endda virksom. 2) Kun de færreste havde dengang drømt om, at EU nogensinde ville tiltage sig så megen magt, som i dag er tilfældet.

Men yderligere tre områder – alle inden for det indre marked – påkalder sig opmærksomhed, når det kommer til en analyse af de grundlæggende problemer med samarbejdet i Europa. 1) For det første det indre markeds funktion på ikke-harmoniserede områder (TEF art. 28-30). 2) Det indre markeds funktion på

Morten Messerschmidt

harmoniserede områder (særligt TEF art. 95). Og endelig EF-domstolens aggressive magtudøvelse. Der kunne utvivlsomt peges på en lang række andre forhold, herunder Kommissionens enevældige status, stemmевægtene, Europaparlamentets struktur, Coreper og meget andet som områder, der er tåbelige og udemokratiske. Men lad os nu fokusere på disse.

IKKE-HARMONISEREDE OMRÅDER

Store områder inden for den frie bevægelighed af varer, kapital, arbejdstagere og tjenesteydelser er fortsat ikke reguleret i direktiver og forordninger. Det betyder, at man falder tilbage på traktatens grundlæggende regler, når der opstår tvister. Særligt i fokus er art. 28, som siden 1974 (Dassonville-dommen) har bestemt, at alt, hvad der aktuelt, potentielt, direkte eller indirekte hindrer den frie varebevægelighed, er i strid med traktaten. Alle varer lige fra affald, energi over spiritus og grøntsager er omfattet, og mulighederne for landene til at fastholde særregler til beskyttelse af højere forbrugerforhold, bedre sundhedsstandarder eller bedre miljøregler begrænser sig i vidt omfang til EF-domstolens mere eller mindre arbitrære forgodtbefindende. Art. 30 opremser en række undtagelsesbestemmelser, hvor landenes hindring af den frie varebevægelighed kan tåles. Men bestemmelsen dækker ikke spørgsmål om eksempelvis miljø, forbrugersikkerhed eller andre almene hensyn. Lever det virkelig op til de politiske realiteter anno 2007, at den frie bevægelighed skal stå over eksempelvis forbruger- eller miljøhensyn? Og er det rimeligt, at dette er juridiske – og ikke politiske – afgørelser?

TOTALHARMONISERINGENS TOTALVANVID

På en lang række områder findes der som bekendt forordninger og direktiver, der regulerer samhandlen. Også her bærer traktaten præg af at være skrevet i en helt anden politisk tidsalder, hvor tungindustri og produktionstempo stadig gik forud for sundhed og miljø. Det indre marked bygger nemlig grundlæggende

Tale ved Nomos' høstmøde

på idéen om totalharmonisering. Landene forpligtes altså til at fastholde et bestemt niveau – til ugunst for de lande, hvis regler i forvejen var bedre. Tag blot markedsføringslovens forbud mod vildledende og urigtig reklame (§ 3), der for nylig blev udvandet som konsekvens af, at Danmark er forpligtet til at totalharmonisere på området. Tilsvarende blev produktansvarslovens ansvarsregler mellem forbruger og producent for et års tid siden forringet til forbrugerens ugunst, fordi Danmark havde givet forbrugerne bedre vilkår, end totalharmoniseringsdirektivet tillod. Og på en række love om fødevarers indhold af fedtsyrer, medicin eller vitaminer er Danmark – ligeledes pga. princippet om totalharmoniseringen – blevet tvunget til at forringe sine regler.

Naturligvis giver det mening at totalharmonisere, når det kommer til beregning af moms eller harmonisering af stikkontakter. Men det er svært at forstå, hvorfor hensynet til disse rent tekniske områder skal overføres til bløde områder, hvor der kan være menneskeliv på spil. Et europæisk samarbejde anno 2007 bør tage højde for, at forbrugersikkerhed, miljø mv. spiller en fortsat større rolle – og følgelig bør regelgrundlaget også muliggøre disse hensyn og ikke tvinge de fremsynede lande til forringelser. Der er kun én løsning – at føre disse områder tilbage til landene og lade nationerne selv afgøre deres beskyttelsesniveau.

EF-DOMSTOLEN

Siden 60'erne har EF-domstolen betragtet sig som ikke bare en juridisk enhed, men i ligeså høj grad som en afgørende medspiller i den politiske integration. Efter forfatningens fald i Frankrig og Holland så vi den overraskende miljødom (c176/93), hvor domstolen tog skridt til at gennemføre forfatningens ophævelse af søjlestrukturen. Med dommen blev det muligt inden for det indre marked (søjle 1) at regulere medlemslandenes strafferegler. Det har hidtil været forbeholdt det mellemstatslige samarbejde, hvor landene havde initiativ- og vetoret. Dette syvmileskridt i EU-integration bliver nu fulgt op i reformtraktaten, der ikke bare fastholder forfatningens pendant til miljødommen, men også opretter en særlig EU-anklagemyndighed.

Morten Messerschmidt

Hvad en sådan anklagemyndighed skal bruges til, har Udenrigsministeriet ikke endnu givet noget egentligt svar på. Hvilken retsplejelov den skal anvende, kan vi heller ikke få at vide. Og hvem der fremover skal rejse tiltalen for overtrædelse af EU-retten, fortøner sig også i ulden tale. Men straffeområdet er langt fra det første sted, hvor integrationen er fremskyndet af domstolen.

Særligt siden Maastricht-traktatens indførelse af loyalitetspligten (art. 12) og unionsborgerskabet (art. 17 og 18) har integrationen mellem medlemslandene taget fart. EF-domstolen har slået fast, at sociale rettigheder kan opnås uden videre tilknytning til medlemslandene, hvilket eksempelvis blev slået fast i C224/98 D’Hoop, hvor domstolen udtaler, at EU-borgerskabet tilsigter at udgøre borgernes grundlæggende – af EU-retten afledte – personlige adkomst til inden for traktatens anvendelsesområde, men uanset deres nationalitet, at nyde samme rettigheder som alle andre personer i samme situation. Det centrale her i ordene »uanset deres nationalitet«, hvilket dommene C209/03 Dany Bidar og C184/99 Grzelczyk konkretiserede ved at tillægge studerende en række sociale rettigheder i lande, hvor de ikke oppebærer statsborgerskab.

Særligt på spørgsmålet om opholdstilladelse har EF-domstolen spillet en helt afgørende rolle. I C456/02 Trojani fik en EU-borger alene i kraft af unionsborgerskabet opholdsret i alle medlemslande – uanset om vedkommende kunne anses som arbejdstager eller ej, hvilket er en klart mere vidtgående fortolkning af arbejdstagerses fri bevægelighed, end det nogensinde har været tilsigtet politisk. Og tilsvarende udgør C200/02 Cathrine Zhu endnu en landvinding for europæisk integration, idet domstolen her indrømmede kinesiske forældre opholdstilladelse i EU, alene fordi deres barn, Cathrine Zhu, blev født i Irland og dermed i kraft af det irske territorialprincip fik irsk statsborgerskab.

Der er ingen tvivl om, at dette handler om meget mere end sociale rettigheder og fred i Europa. Det handler om at gøre europæerne til verdensborgere, at ophæve vore nationale bindinger, sammenhængen mellem indfødt og fremmed – og frem for alt at gennemføre tanken om et multietnisk Europa, hvor rodløsheden vil føre til, at menneskerettighedsdyrkelsen kan overtage der, hvor den kulturelt

Tale ved Nomos' høstmøde

udformede etik og moral før havde sin plads. Og det er præcis, hvad den nye forfatning handler om. Lad os derfor se nærmere på dennes indhold.

De øvrige partier forsøger godt nok at lave et skønmaleri af den nye EU-traktat. De vil gerne have os til at tro, at den nye traktat blot skaber nogle tekniske ændringer for, at EU kan løse sine opgaver, og at den indeholder forbedringer på tre områder: styrkelse af demokrati og åbenhed i EU, mere effektive beslutningsgange og en styrket global rolle for EU.

Om det første siges det, at der skabes en klarere fordeling af ansvaret mellem EU og medlemsstaterne. Denne ansvarsfordeling er allerede klar nok, men det afgørende nye er, at kompetencen overføres fra medlemsstaterne til EU på flere politikområder end i dag. Det er ikke en styrkelse af nærhedsprincippet, men reelt det modsatte. Det er svært at se dette som en styrkelse af demokratiet, bortset måske fra i visse af de nye medlemslande, hvor demokratiet ikke fungerer. Der skabes formelt mere åbenhed omkring Ministerrådets arbejde, men alle forarbejder i Coreper (medlemsstaternes EU-ambassadørers komite) og i de tusindvis af embedsmandsudvalg vil stadig være præget af lukkethed.

Netop arbejdet med den nye traktat har været et åbenlyst eksempel på lukkethed. Ingen borgere kendte indholdet af forfatningsudkastet, da Ministerrådet tiltrådte det på topmødet 21.-22. juni, og selv Europa-Parlamentet stemte for traktaten, uanset at dens præcise indhold ikke var besluttet.

Selve det forhold, at samtlige medlemslandes regeringer kæmper for ubetinget at undgå folkeafstemninger om den nye traktat viser, at påstanden om at skabe åbenhed og lytte til befolkningerne ikke dækker over realiteter. Regeringscheferne ved godt, at deres projekt ikke er deres folks projekt, og derfor tør de ikke lade folket bestemme.

Den styrkelse af Europa-Parlamentet, som ligger i den nye traktat, er ikke ubetinget et demokratisk fremskridt. Europa-Parlamentets flertal er ikke repræsentativt for EU's vælgere. Det er valgt af et mindretal af EU's vælgere, og den helt overvejende del af medlemmerne er tilhængere af den forkastede forfatning, der åbenlyst skulle skabe en europæisk stat. Europa-Parlamentet vil

Morten Messerschmidt

bruge alle kræfter på at sætte de nationale parlamenter ud af spillet, og det er bestemt ikke i Danmarks interesse.

Den anden forbedring, vi hører om, er en effektivisering af EU's arbejds- og beslutningsgange. Har vi ikke et effektivt EU, kan vi ikke løse fremtidens opgaver i form af skabelse af øget vækst, bekæmpelse af klimaudviklingen, fattigdom og kampen imod terrorisme, siger de. Nu er det formodentlig ret få inden for EU, som er modstandere af at bekæmpe fattigdom og terrorisme. Derfor er det også vanskeligt at forstå, hvorfor disse politikker skulle nødvendiggøre en ny traktat. EU gør på disse områder allerede det mulige, man har f.eks. taget lovgivningsmæssige skridt imod terrorisme, som går videre, end hvad visse af medlemslandenes forfatninger hjemler.

Reelt dækker snakken om effektivitet over noget helt andet. EU selv har nemlig ikke behov for at blive mere effektivt. Ifølge Kommissionens egen årsberetning fremsattes alene i 2006 mere end 400 forslag til direktiver, afgørelser og beslutninger – og ifølge Udenrigsministeriets egen årsberetning var 2006 da også et særdeles effektivt år for EU, hvor man både kom i hus med reform af landbrugspolitikken, kemikaliedirektivet og en række andre væsentlige direktiver.

Det er imidlertid klart, at de ændrede stemmeregler har afgørende betydning i forhold til magtfordelingen i EU. De store landes indflydelse styrkes på de mellemstore og de små landes bekostning. Flertalsafgørelserne vil betyde, at munden lukkes på de mindre lande, og i realiteten vil de tre store lande, Tyskland, Frankrig og England, kunne bestemme EU's politik. Det er ganske ejendommeligt, at tilhængerne af de nye stemmeregler kan hævde, at Danmarks indflydelse styrkes. Sandheden er, at vores stemmewægt i Ministerrådet halveres – til kun 1 pct. De, som kalder det en styrkelse, må jo simpelthen mene, at Danmark er bedst tjent med at lade de store bestemme.

Som påvist ovenfor er det sandt, at EU-landene har brug for større effektivitet, når det gælder landenes økonomiske vækstpolitik – hele den forsømte Lissabondagsorden, manglen på arbejdsmarkedsreformer, den utilstrækkelige indsats på uddannelses- og forskningsområdet, for langsom udvikling i

Tale ved Nomos' høstmøde

produktionsteknologi og miljøbeskyttelse, fattigdomsbekæmpelse, modernisering af landenes offentlige administrationer og udvikling af retssikkerheden. Men det skyldes da slet ikke mangler i EU's beslutningsproces.

Det skyldes alene den politiske træghed i en række medlemsstater, fra Frankrig til de senest tilkomne. I takt med at EU optager flere korrumperte røverstater, vil det problem vokse, men ingen forestiller sig vel, at EU skal tage magten og administrere alle dem, som Bruxelles ikke synes kan administrere sig selv? Det er ret sikkert, at den model ville give bagslag. Hvis et medlemslands egne politikere ikke tør gennemføre upopulære reformer, vil det alene foranledige direkte oprør, hvis reformerne skulle dikteres fra EU.

Til effektiviseringen hører også nedskæringen af Kommissionens medlemstal til 17. Denne ændring vil betyde, at Danmark i perioder vil stå uden kommissær. Da Kommissionen fortsat har monopol på at fremsætte forslag i EU, vil dette medføre, at Danmark i lange perioder vil være uden for reel indflydelse.

Hertil kommer, at man med Chartret om Grundlæggende Rettigheder, som UK og muligvis Polen klogeligt har taget forbehold for, åbner en Pandoras æske af nye muligheder for indflydelse for både EU's lovgivende organer og i særdeleshed EF-domstolen, hvis politiserende domspraksis går uden om den demokratiske beslutningsproces.

Endelig jubler særligt venstrefløjen over forbedringer, der vedrører EU's globale rolle, og nævner koordination af udenrigs- og sikkerhedspolitikken, verdenshandelen, udviklingspolitikken, klima- og energipolitikken, de voldelige konflikter, kampen mod terrorisme, organiseret kriminalitet og illegal indvandring.

Ingen af disse vigtige områder kan begrunde behovet for en ny traktat. EU har allerede de fornødne beføjelser til at gennemføre det, som flertallet kan enes om. Det er klart, at ændrede stemmevægte vil gøre det muligt for de store lande at gennemtvinge deres politik imod de mindre landes interesser, men gør de det, vil konstruktionen meget nemt kunne falde fra hinanden. Det er svært at se, at en EU-udenrigsminister – for sløringens skyld kaldet »den høje repræsentant« – kan gøre noget, som Solana ikke kan gøre i dag. EU har kun mulighed for at spille en

Morten Messerschmidt

større global rolle ved hjælp af den økonomiske styrke, landene kan mobilisere. EU's problem er her en forældet, overreguleret økonomi med en vækst, der er lavere end USA's og langt bagefter Kinas og Indiens. EU's globale vægt befolkningsmæssigt og økonomisk er for nedadgående.

Når det gælder de voldelige konflikter ude i verden, er EU magtesløs. EU-landene har ikke noget forsvar, der tæller – kun Englands militær har betydning, og uden USA kan vi intet udrette på verdensscenen. Vi har ikke råd, og vi tør ikke. Havde det stået til EU, havde Saddam Hussein stadig regeret Irak. Accepten af Gaddafis pengeafpresning viser, at EU kun kan købe sig til sin ret. EU kan end ikke bekæmpe den illegale indvandring, for EU har opgivet at beskytte sine grænser. Samtidig falder europæernes folketal, og i Bruxelles tror man, at europæerne kan erstattes af arabere.

EU's fremtid er at forstå sin civilisations og sin kulturs rolle i en verden i forandring og at besinde sig på, at denne kultur ikke kan overleve, hvis den tvinges ind i en multikulturel model, styret fra Bruxelles. Der er behov for store reformer af EU, hvis vi skal have et virksomt samarbejde i Europa. Der er behov for, at magten tages fra EU's institutioner og føres tilbage til landene, hvor demokratiet virker. Derfor må reformtraktaten forkastes – og en helt ny aftale skrives.